

indsat i Loven paa det konservative Folkepartis Foranledning. Det, vi derigennem ønskede, var, at man snarest muligt kunde faa Lejlighed til at nedsætte de meget høje Satser i Loven. Men for at det skulde kunne lade sig gøre, maatte man jo paa anden Maade enten have faaet Tingene tilrettelagt saaledes, at man kunde nøjes med færre Penge, eller ved andre Love skaffe sig flere Penge. Som Forholdene ligger i Øjeblikket, kan der efter vor Opfattelse ikke være Tvivl om, at skal man have Balance, er det nødvendigt at beholde alle de Indkomster, vi har, medmindre en Del af det, vi har, kan ombyttes med noget andet. Det har i denne Forbindelse glædet det konservative Folkeparti, at den højtærede Finansminister — jeg tror nok, det var ved Tillægsbevillingslovens tredie Behandling i Fjor — erklærede, at naar man kom til at staa overfor Nedsættelser af Skatterne, maatte det først og fremmest være de direkte Skatter, der maatte nedsættes. Desværre er Forholdene saaledes, at vi ikke staa overfor en øjeblikkelig Nedsættelse, og vi maa derfor erkende Nødvendigheden af, at vi i alt Fald for indeværende Aar beholder de Satser, vi har. Vi kunde imidlertid ønske en Udtalelse fra den højtærede Finansminister, om man tør forvente Forslag til en Revision af de omhandlede Paragraffer, eventuelt til en Revision af Indkomstskatteloven overhovedet, fremsat inden Udgangen af Oktober Maaaned. Det er klart, at skulde en eventuel Revision af Indkomstskatteloven kunne faa virkelig Interesse, maa Forslaget fremsættes nogenlunde tidligt i Rigsdagssamlingen. Vi tror ikke stærkt paa i Øjeblikket, at det vil være forsvarligt overfor Balance-spørgsmaalet at kræve mindre Afgift af Indkomst og Formue, men vi tror, der kunde være god Grund til at ændre Princippet en hel Del.

I de Valutaforhandlinger, om jeg saa maa kalde dem, der for Øjeblikket finder Sted, er der jo en Bestræbelse i Gang for at fremkalde Opsparing. Men den Form, som Indkomst- og Formueskatten har, hjælper ikke til at fremkalde Opsparing, og navnlig hjælper den ikke til det overfor de store og største Indkomster, da disse er saa store, at selv om Skatteprocenten her er forholdsvis høj, vil man dog have saa meget tilovers, at man kan leve paa en nogenlunde stor Fod. Og med den betydelige Formueskat, der er, har man herhjemme en ligefrem Straf for at oplægge sig Formue. Vi tror, at det overfor disse Indkomster, valutamæssigt set, vil

have sin store Betydning, om man formede Beskatningen paa en saadan Maade, at den i høj Grad opfordrede til Sparsommelighed. Dette mener vi vil kunne gøres ved, at Indkomst- og Formueskatten, i hvert Fald for en Del, ombyttes med en Forbrugsskat, og vi haaber, at den højtærede Finansminister, hvis ellers Finansministeren vedbliver at være Finansminister saa længe som til næste Aar — og det haaber vi jo —, da vil tage under velvillig Overvejelse at fremsætte Forslag i denne Retning. Der er ingen Tvivl om, at en Forbrugsskat, der netop vil sætte en Præmie paa ikke at bruge mere end højst nødvendigt, i høj Grad vil have Bud til de mere velhavende, og der er heller ingen Tvivl om, at det netop er disse Klasser, der kan spare noget. Derfor tror jeg, at en saadan Skat vil have sin store Nytte. Og det er jo ikke et enkelt Parti, der har den Opfattelse, Tanker i den samme Retning har man set fremsættes af et saa anset Medlem af Socialdemokratiet som Landstingsmand Steincke.

Som sagt, vi fra vor Side haaber for det første, at Forslaget til Revision vil blive fremsat ret tidligt i Rigsdagssamlingen 1924—25, og tillige, at man vil undersøge Muligheden af, af valutamæssige Grunde, at foretage en Omlægning af Skatterne, saaledes at de ikke i ringe Grad bliver Forbrugsskatter.

Finansministeren (N. Neergaard):

Jeg har ikke noget imod, saafremt jeg er Finansminister til den Tid, at efterkomme det ærede Medlems (Korsgaard) Ønske ved at fremsætte Forslag i den første Halvdel af Rigsdagssamlingen. Og selvfølgelig vil jeg heller ikke nægte det ærede Medlem at tage under Overvejelse, hvorvidt man kan gaa over til et helt andet Princip for Indkomstbeskatningen, nemlig det Princip at beskatte Beparelser lavere end Forbrug. Men jeg maa straks sige, at et Løfte om at fremsætte Forslag i den Retning kan jeg ikke afgive. Jeg har naturligvis overvejet disse Tanker, som ofte har været fremsat, men de har stadig forekommet mig at frembyde overvældende skattetekniske Vanskeligheder, og af samme Mening er man i Skattedepartementet. Men paa den givne Foranledning skal Sagen paa ny blive overvejet.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.